

לכשינ' כפר סמלד

עלון מס' 13 כ"א שבט 1.2.2013

זה קורה
שהדרך מתמשכת
זה קורה
יש ללכת, ללכת .

שום דבר לא ידוע
לא שנה, לא שבוע
יש לנוע, לנוע
ולחשוב שהייתי יכול
לחזור על הכל
אבל בן אדם
זה קורה .

זה קרה
שהדרך התמשכה לי
זה קרה
לא ידעתי איך זה בא לי .

שום דבר לא ידוע
לא שנה, לא שבוע
יש לנוע לנוע
ולחשוב שהייתי יכול
לחזור על הכל
אבל בן אדם
זה קרה .

זה יקרה
ואולי בסוף הדרך
שנראה ,
כי הדרך מתמשכת .

שום דבר לא ידוע
לא שנה, לא שבוע
יש לנוע, לנוע
ולחשוב שהייתי יכול
לחזור על הכל
אבל בן אדם
זה יקרה.

דבר האצרכת

בשבועות שחלפו גשמי ברכה שטפו את הארץ ומים רבים זרמו בנחלים.
האדמה רווית מים, החרמון בוהק בלבן לתוך שמייים כחולים, והטבע חוגג בירוק עז.
עלון זה הינו בסימן של התחלות, שינויים ופרידות.
מעברים למקומות אחרים, התחלות של דברים חדשים ופרידות מאנשים יקרים...

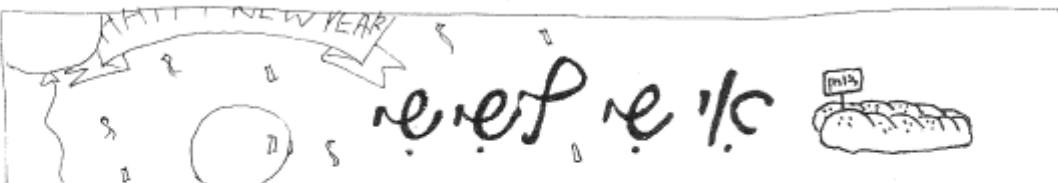
שבת שלום, רוני ואסף

חברי המערכת:

דורון פלד, נאור נודל, עידן שגיא, עינת כרמל גמזו, רוני שביט, אסף שביט,
ניבה ריבר- עריכה לשונית, סדו פראלטה שביט- עיצוב ואיור, יובל שביט- סריקה
דוד כרמי

לפני חודש נכנסה אלינו שנה אזרחית חדשה, שנת 2013. מה שאפיין תמיד בקיבוץ את האירוע הזה של בואה של שנה אזרחית חדשה, הייתה - איך לא, מסיבת הסילבסטר המסורתית. אמנם סילבסטר הוא לא חג יהודי ובטח לא חלק מהמסורת היהודית, אבל בישראל אוהבים לחגוג ובמדינה כמו שלנו שרוב השנה שרויה במתח תמידי, בין אם בטחוני או כלכלי, הסילבסטר זו הזדמנות מצוינת לפרוק את המתח הזה.

בנובמבר 1998 התגייסתי לצה"ל, חודש לאחר מכן כבר אמורה הייתה להיות מסיבת הסילבסטר בקיבוץ. כשהייתי בצבא היו שני אירועים שאסור היה להפסיד אותם בקיבוץ: מסיבת פורים ומסיבת סילבסטר. דרך אגב, זה היה נכון לגבי כל הקיבוצניקים בצבא. המסיבות האלה תמיד היו מתקיימות ביום שישי, בדרך כלל ביום השישי הראשון שלאחר התאריך המקורי, מהסיבה הפשוטה שלא צריך לקום לעבוד למחרת. אני זוכר שהחברה העירונית והמושבניקים לא הצליחו להבין את העניין הזה של לחגוג את פורים או את הסילבסטר בתאריך אחר אחרי שכבר עבר החג. לנו זה היה נראה הכי לגיטימי לדחות את המסיבה ליום שישי, התאריך פחות היה חשוב, יותר חשוב שלא צריך לקום לעבוד למחרת.

בכל אופן הייתי טירון בבסיס בדרום. היינו יוצאים כל שבועיים הביתה ויצא שמסיבת הסילבסטר מתקיימת בדיוק בשבת שאנחנו נשארים בבסיס. הייתי בבעיה, אני חייב לצאת הביתה למסיבה, כבר אמרתי שזה אירוע שאסור לפספס. רק מהמחשבה של לצאת הביתה שבוע אחר ולשמעו איזה מסיבה הייתה ואיך לא נכחתי בה, היה בגדר "אסון" בשבילי. היה פתרון אחד למצב הזה. כפי שצינתי היינו יוצאים שבת כן שבת לא. בשבת שהיינו יוצאים היה צריך להישאר צוות שמירה מצומצם שהיה מורכב בדרך כלל מחיילים שחטפו עונש על עבירה כלשהי ונגזר עליהם לא לצאת הביתה עם כולם, ואם לא היו כאלה, היינו צריכים לעשות הגרלה מי נשאר לשבת.

בדרך כלל מי שהיה נשאר שבת כי נפל בהגרלה, אוטומטית היה יוצא שבת הבאה כאשר כל הפלוגה הייתה נשארת, והרי לכם הפתרון לבעיה שלי.

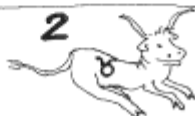
התנדבתי להישאר שבת כדי לצאת שבוע אחר זה למסיבה. התקשרתי הביתה להודיע שלא אגיע בשבת הקרובה כי התנדבתי להישאר. כמה ימים לאחר מכן קיבלתי טלפון ומצדו השני של הקו היה אחי נדב. "שמעתי שהתנדבת להישאר שבת", כן, עניתי מבסוט מעצמי מתוך מחשבה שמגיע לי כל הכבוד על רוח ההתנדבות, "כדי שאוכל לצאת שבוע הבא למסיבת סילבסטר". "תקשיב לי ותקשיב לי טוב" הוא אמר, "זו פעם אחרונה שאתה מתנדב להישאר שבת, אתה מבין? אתה בצבא. אומרים לך לצאת - אתה יוצא".

ברוב תמימותי ניסיתי להסביר לו שמי שנשאר בזמן שכולם יוצאים, באופן אוטומטי יוצא שבוע אחר כך. "אין דבר כזה" הוא אמר, "אתה בצבא, אתה לא יודע מה יהיה מחר. ואם פתאום קורה משהו ויש עוצר יציאות, אתה חושב שלמישהו אכפת שהתנדבת להישאר שבת לפני שבוע ועכשיו מגיע לך לצאת?"

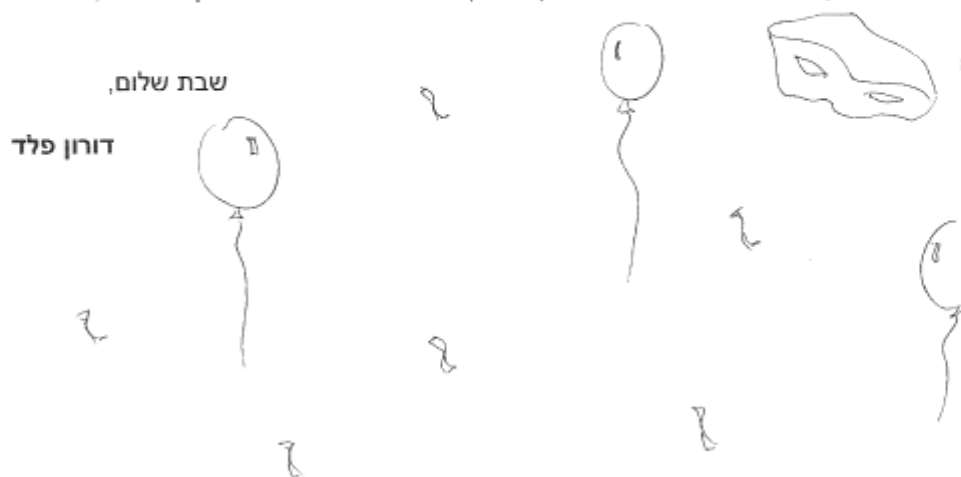
כמובן שאז עוד לא הבנתי מה זה עוצר יציאות, אבל חודש לאחר מכן התחילה מתיחות עם עירק ואז כבר הבנתי במה מדובר. בכל אופן נשארת שבת, יצאתי שבוע אחר כך לסילבסטר, ומעולם לא התנדבתי יותר במהלך כל השירות להישאר שבת.

את המיליון כבר חגגתי בלבנון, במארב שבו חיפשתי אנשים אחרים שיצאו "לחגוג" סילבסטר משלהם בתקווה שאוכל להצטרף למסיבה שלהם עם פירוטכניקה מתקדמת תוצרת טנק מרכבה סימן 3.

באותו לילה לא קרה כלום, למעט כמה צורות של כדורים נותבים שנורו ע"י חיילי צד"ל מהמוצב הסמוך שסימלו את בואה של שנת 2000.

אמנם לא הייתי כאן כמה שנים, אך נדמה שבשנים האחרונות מסיבות הסילבסטר בקיבוץ דעכו, או יותר מזה, לא התקיימו בכלל.
גם השנה לא התקיימה מסיבת סילבסטר ואני חייב לציין שלמען האמת לא הרגשתי שזה חסר לי באופן מיוחד. אולי התבגרתי, אולי עברה לי חדוות המסיבות שהייתה פעם.
אני מקווה שלא והאמת שיהיה ניתן לבדוק את זה במסיבת פורים הקרובה. יש, לא?

סיכומים והתחלות...

בימים אלה אנו עוסקים באישור תקציב הקהילה ותכנית העבודה לשנת 2013. ואין זמן מתאים מזה לסיכום שנת העבודה שחלפה. אנסה להתייחס לחלק מהדברים בהם עסקנו בשנה החולפת, ולבסוף גם בכמה משפטים על התכניות לשנה הקרובה.

צמיחה דמוגרפית:

לא סוד הוא שהנושא הזה הוא היום בראש סולם העדיפויות. אם חברה חפצת חיים אנחנו, חובה עלינו לגדול ולצמוח. על כן בשנת 2012 סיימנו לשווק את כל 14 היחידות בשכונה החדשה ואנו ממשיכים לתכנן 37 היחידות הבאות. ועדת קליטה כבר התחילה לרכז פניות של מתעניינים ואנו מקווים לעשות כנס נקלטים לשכונה בקרוב. במהלך 2012 הוקם צוות בראשות גרשון שהכין את עקרונות הקליטה לחברות במגרשים בתוך שטח המגורים הקיבוץ. הנושא עבר אספה והוא בדרך לקליפי בימים אלה ממש. באם ההצעה תאושר, הנהלת הקהילה תמנה צוות שיכלול את רות, רכזת הקליטה, נירית, רכזת ועדת קבלה, מנהל הקהילה, מרכז המשק ומנהל השכרת דירות. הצוות הנ"ל יכין הצעה לביצוע הקליטה ויביא אותה לאישור האספה.

שיוך דירות:

בחודשים האחרונים חתמו כבר רוב החברים על הסכמי שיוך הדירות. ההסכמים החתומים עברו למנהל מקרקעי ישראל להמשך התהליך. בשבוע האחרון הערימה עלינו הוועדה המקומית קשיים ברמה התכנונית, אנו בודקים את ההערות שלהם עם האדריכל גדי מחברת "א-ב תכנון" ומנסים לייצר פתרונות כדי שלא ניתקע במנהל. לצערי, לאחר החתימה התגלעו מספר סכסוכי שכנים בעקבות שינויים שחברים עושים במגרשים, אני מקווה שסכסוכים אלה יפתרו בקרוב. אני מקווה שבשנה הקרובה יחתמו גם החברים שעדיין לא חתמו על הסכמי השיוך וכן חברים חדשים שייקלטו למגרשים בתוך הקיבוץ.

מבנה ארגוני:

בשנה החולפת התחלנו ליישם את המבנה הארגוני החדש עליו החליטה אספת כפר סאלד לפני כמה שנים. נבחרה אספה לתאגיד אחזקות, שהוא התאגיד שמנהל בפועל את כל העסקים והצד הכלכלי של הקיבוץ, כולל המפעל. אספת אחזקות אמורה לבחור גם את בעלי התפקידים כמו יו"ר למפעל, יו"ר לקיבוץ והנהלות השונות. במקביל ישנו צוות הבוחן את כל המבנה הארגוני של הקיבוץ, כולל הנהלת הקהילה, אספה, הוועדות השונות וכו'. הצוות הזה גם אמור לבחון את ממשקי העבודה בין העסק לקהילה ובין קבוצות הקהילה השונות. לכשיסיים הצוות את עבודתו הוא יגיש אותה לאישור האספה.

חינוך:

בשנה החולפת שיפצנו את בית התינוקות בסיוע המועצה האזורית. הבית עכשיו חדש ומזמין ובהחלט נעים יותר לילדים ולמטפלות. באופן כללי מערכת החינוך חרגה מהתקציב שנקבע לה בתחילת השנה. הנושא נותח על ידי ועדת חינוך והנהלת הקהילה והוחלט לעשות הכול כדי שבשנה הקרובה תעמוד מערכת החינוך ביעדים התקציביים שנקבעו לה.

תרבות:

בתחילת שנת 2012 קיבלה על עצמה אליאור פרלשטיין את ריכוז ועדת תרבות בכפר סאלד. אליאור, שהיא חברה חדשה, הובילה את אירועי התרבות והחגים ביד רמה. הגרף העולה ממסיבת פורים ליום העצמאות דרך חג השבועות שהיה נפלא, ולבסוף השיא בחג ה-70 הנהדר, אין לנו אלא לקוות שהשנה הקרובה תהיה לא פחות טובה בתרבות.

צוות חברתי:

בשנה שעברה החל לעבוד צוות חברתי שהתגבש סביב הרצון לקרב בין הקבוצות השונות באוכלוסייה. לצורך כך קיים הצוות מספר מפגשים עם חברי הקהילה, מפגשים שהיו מוצלחים מאוד והשאירו טעם של עוד לכל מי שהשתתף בהם. בשבועות הקרובים יציג הצוות לציבור מספר נושאי ליבה אשר סביבם נשאף לבנות יחד חזון לקהילת כפר סאלד.

אלה הדברים העיקריים בהם עסקנו בשנה החולפת, ובהם נתעסק גם בשנה הבאה. יש עוד הרבה דברים, אבל אליהם נתייחס בפעם הבאה. ככלל, לאחר שנה וחצי שאני עובד כאן (חצי קדנציה) אני מרגיש טוב, יש כאן אנשים טובים שאכפת להם ואני מאמין שעלינו על דרך שתוביל את כפר סאלד קדימה בכל התחומים.

חיימקה

החננה & רכזת החינוך

שלום לקוראיי היקרים. יצאנו לדרך עם שנת 2013, והחלומות גדולים, כי תמיד יש לנו איזו תקווה קטנה בלב שכל דבר חדש שמתחיל יהיה יותר טוב ממה שעבר, גם כשאנו מביטים אחורה, ומרוצים סה"כ ממה שאנו רואים, עדיין יש זיק קטן בתוכנו המקווה ליותר טוב... לא? בטוחני שאכן כך. ואכן דברים טובים קורים במערכת שלנו, הצוותים עובדים במלוא מרצם גם בימי החורף הלא קלים, ליצור סביבה מגרה ומזמינה במשך 9 שעות בבית הילדים, בהן לא ניתן לצאת החוצה לטיולים ולהתאווורות או לצאת לחצר הבית, ונראה כי הימים עוברים בטוב, ואפילו מאוד!... (כדברי המשוררת שרית חדד ☺).

בימים אלו סיימתי שיחות מחצית שנה עם כל צוותי החינוך, מעין סיכום של החודשים עד כה, עם "פזילה" להתארגנות כבר לשנה הבאה... היו שיחות מצוינות. נוכחתי שוב לדעת עד כמה הצוותים חזקים, יציבים ואוהבים את עבודתם החינוכית.

אחד הדברים החזקים שעלו בשיחות עם הצוותים, היה המקום שלכם, ההורים, ורמת שיתוף הפעולה וההבנה עמכם, וזה המקום באמת להודות לכולכם קטן עד גדול (בית תינוקות עד נוער) על התמיכה הבלתי פוסקת, האמון, הכבוד ההדדי והרצון להיות מעורבים ולקחת חלק במערכת החינוך.

דעו לכם, יקיריי, כי זה אחד ה"מפתחות" להצלחת מערכת ולצמיחה משותפת. ובעיקר אינו מובן מאליו. אז תודה ויישר כוח לכולנו ☺.

גם בכל הבתים זומנו ההורים לקיים שיחות אישיות עם מובילות הבתים, ומי שבחר להגיע ואכן לקיים את השיחה האישית, גילה עד כמה חשוב הקשר והתקשורת בין ההורים לצוות, ועד כמה חשוב שמעבר לעדכונים השוטפים ביומיום, יתקיים מפגש בניהול ובאווירה רגועה ונעימה, המאפשרת לשמוע ולהשמיע את הדברים.

בבית התינוקות התחדשנו בשני תינוקות חדשים שהצטרפו אלינו מקיבוצים שכנים ובכך מגיע מספר התינוקות בבית ל-17. הצוות ממשיך בעשייה מבורכת ומתמקד בעיקר בהתאקלמות התינוקות החדשים ובבניית הקבוצה הבוגרת והכנתם לקראת המעבר בקיץ לגנון אלמוג.

בגנון אלמוג, הילדים גדלים וגדלים, ובכל יום נחשפים לפעילויות שונות ומגוונות המותאמות לגיל. ימי החורף "מכריחים" אותנו לקיים סדר יום שרוב רובו בבית כמובן, והילדים מוצאים את עצמם בכל פינה המאפשרת משחק דמיוני, משחקי חשיבה, פעילויות יצירה, פינת הספר ועוד ועוד.

בגן מעוג הימים הגשומים מאלצים אותנו לפעול במרחב של הגן, ומתארגנים בהתאם. המשיכו להעמיק בסיפור "המעיל של סבתא". המחזו אותו במפגש הבוקר, ומאז לא מפסיקים הילדים להמחזו בצורות ובדרכים שונות. התחיל תהליך הכנה של מילון לשוני לנושא הבית. התהליך מרתק ומלמד מאוד עבור הילדים והוא ימשיך, יתגבש ויתרחב בהמשך עם הזמן. בימים אלה הצטרף אלינו לגן ילד חדש מקרית שמונה בשם שי אזולאי, נאחל לו ולמשפחתו קליטה רכה ונעימה! במהלך החודש הקרוב אנו צפויים לקלוט ילד נוסף בן 3 וחצי אשר משפחתו תעבור להתגורר בקיבוץ. גם להם קליטה נעימה הן בשבילי הקיבוץ והן בגן!

ומה בבלתי פורמלי?

העשייה המבורכת ממשיכה, **בתלתון א'ו'**, ענר ועופר, המדריכים שלנו פועלים ללא לאות, להנעים את שעות אחר הצהריים בפעילויות מגוונות ומעשירות ובעיקר מלמדות את הילדים

על ההתנהלות החברתית בעולמנו והמיומנויות הנרכשות לשם כך. לא קל - אך מאתגר בוודאי! ואף נושא תוצאות.

לפני כמה שבועות, נערך טורניר כדורגל שארגנו ילדי התלתון, מול קיבוץ דפנה. גאה לבשר כי ניצחנו אותם בענק! 10-3. השמחה הייתה גדולה לכולנו ובעיקר של הקבוצה שהתאמנה ימים כלילות כדי להגיע לתוצאה שכזו ויותר מזה, שיחקה באופן הוגן וספורטיבי למופת - ליגת העל יכולה ללמוד מהם דבר או שניים ☺. (והעיקר שניצחנו את דפנה!!!).

בנעורים, כידוע, נפרדנו מהמדריך שלנו, רועי אבירם ובורכנו בכניסתו של מדריך חדש, העונה לשם **רביד ציוני**. רביד כבר החל את עבודתו חדור מוטיבציה, ובימים אלו בונה את קשריו עם הנערים והנערות, ונראה כי הדרך סלולה עבורו וכי בחרנו נכון. רביד - שיהיה בהצלחה!

יום המשפחה יחול ב-ל" בשבט, שזה ממש עוד רגע והמערכת מתארגנת ליום מיוחד שכזה. גם בנוער מתוכננת פעילות עם המשפחות, אך טיפונת איפוק (אני יודעת שלא קל...) אולם, לשמוע חוויות מאותה פעילות תיאלצו לחכות לגיליון הבא.

גשם של חיוכים רטובים ויבשים, פטריות דביקות וקצת פחות במרק חם ומהביל ☺

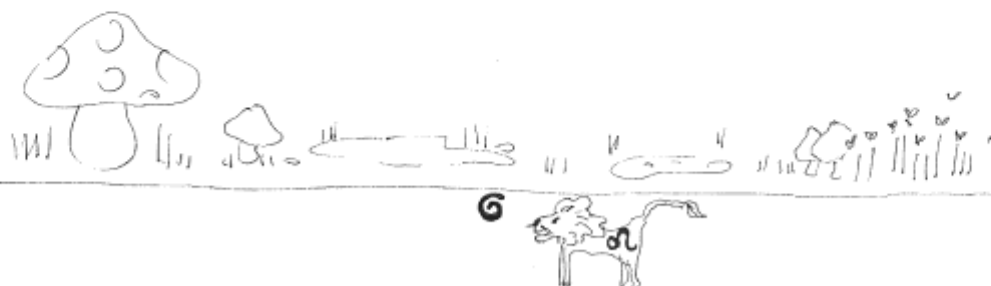
רק טוב... אודה

אנשים טובים באמצע הדרך...

לפעמים בתוך כל מרוץ החיים
צריך לעצור ולראות את הטוב שבאנשים,
כי יש עוד כאלה פה ושמ
טוב הלב, תודה לאל, טרם נעלם...
אז הרשו לי לנצל את זו הבמה
לומר לאיש יקר תודה רבה.
גרשון שרון ידידי היקר
תודה על העזרה והנתינה, ובעיקר
שהכול נעשה באהבה ובחיוך,
מודים לך - כל מערכת החינוך.
יודעת שעל כל בקשה שאבקש,
יהיה מענה ותמיד תאמר שיש!
תודה.

תודה על משאית הטוף לחצרות

EIN HASHLOSHA

100-NA HANAGZV-85128
TEL. 08-9985711 FAX. 08-9985897
ISRAEL

עין השלושה

קבוצת הנדסה רעיונית ודיוק אמריקאית
החושבת שהקונסיל בעימ
דאר נע נוב, סוקרד 85128
סל 08-9985897 סקס 08-9985711

26/11/12

לכבוד

הנהלת קיבוץ

כפר סולד

שלום וברכה.

חזרנו הביתה.

מיד התחלנו בשיקום הנזקים החומריים והאחרים...
הרבה זמן תלווה אותנו התחושה המופלאה שחשנו בחיותנו אצלכם.
יישובכם הפגין ביד רמה לא רק את נכונותכם לקיים את מצות הכנסת
אורחים. הרבה יותר מזה. זה היה ביטוי עילאי של סולידריות, של ערבות
הדדית ושל "כל ישראל חברים".

החברים, התושבים והילדים שלנו מקרינים בשובם הביתה את רגשי
תודתם. הם נוצרים בליבם את הזיכרון המתוק שהשאירה המחווה
שלכם. היא דוגמה ומופת של אחווה אמיתית.
זה מה שנותן לנו הכוח לעמוד במבחנים קשים. נקווה שלא נאלץ לעמוד
בפניהם בעתיד.

אנא, תעבירו את תודתנו ואת חיבתנו לכל הנפשות הטובות שטיפלו בנו
ויצאו מגדרם כדי להנעים את שעותנו אצלכם.
בברכת שלום יציב.

יעל סטדין

מנחלת קהילה

עין השלושה

1360 11

עקר נוח

אז החורף כבר כאן והשלג באופק. אני מקווה שהספקתם לאכול חמין בשבת ולשבת לראות סרט משפחתי מתחת לשמיכת פוך עבה. מקווה ששתיכם כוס שוקו חם והלכתם לטייל בנחלים המדהימים הזורמים סביבנו. אז מה עוד אפשר לבקש? שיהיה לנו חודש חמים ונעים! שבו נחגוג את ט"ו בשבט וגם את חג פורים!

כן... חג פורים כבר ממש עוד מעט מגיע. בחג הזה אנחנו נוהגים לקרוא את סיפור מגילת אסתר, המספרת על היהודים שניצלו מרצח עם בתקופת האימפריה הפרסית. חג זה הוא הודיה לאלוהים על שהציל את היהודים ושינה את גורלם, כך שלבסוף הם גברו על אויביהם, שבראשם עמד המן. לכן, אנו מצווים לשמוח, לאכול ולשתות אלכוהול "עד דלא ידע". את המצוות הללו נקיים במסיבת תחפושות מ-טו-ו-ר-פ-ת שתתקיים בקיבוץ ב-22.2!!!

שמחה נוספת צפויה להגיע החודש - לידתו של בני הבכור, לכן, מתחילת חודש פברואר, חן פאר (שרון) תחליף אותי כרכזת התרבות!

אתם יותר ממוזמנים להתקשר ולקפוץ לקפה (עם משלוח מנות ☺), אך בכל הקשור לאירועי התרבות, חן תהיה זמינה עבורכם, ותשמח להרכיב צוותים עם נציגים מכל הגילאים! אז אל תהססו ובואו להירתם ולעזור בהפקת האירועים! כל מה שעליכם לעשות זה להרים את הטלפון, לחן... 052-8341909

ובהזדמנות זו אני רוצה להודות לחן על שהתנדבה באהבה גדולה! ולאחל לה המון המון בהצלחה!!!

נתראה בשמחות! אליאור

שימו אלו הם אירועי התרבות בחודשים הקרובים:

2.2 - יום שבת ב-10:00, הפנינג ט"ו בשבט בלהבות הבשן

10-21.2 מחסן תחפושות יהיה פתוח בימים ושעות שיפורסמו בהמשך

22.2 - יום שישי מסיבת פורים

8.3 - יום שישי יום האישה

אני נאצאת בדיוק פה.

בדיוק איפה שהשביל המוכר מתפצל למאות שבילים קטנים וחדשים, בדיוק איפה שהעטיפה הרכה שעטפה אותי כל השנים לאט לאט הופכת שקופה ועם קרעים, בדיוק איפה שהחשיבה התמימה על העולם הזה הופכת להבנה והכרה עצמית עמוקה עוד יותר ובדיוק פה, איפה שאני נמצאת.

"לאסוף חוויות", זה מה שבא לי עכשיו. לא מרגישה את הצורך להסביר יותר מדי, או לתרץ למה וכמה, פשוט לעשות.

מאגר החוויות שלי קורא לי, כאילו זקוק למשהו חדש ומאתגר. ובתוכו אני, מרגישה את הצורך פתאום בשינוי.

הסטיגמה הזאת על הצעירים שיוצאים להסתובב בעולם אחרי הצבא כדי "לחפש את עצמם", אומנם הצחיקה אותי כשיצאתי אני לסיבוב שלי. אני יכולה לענות על כך שכנראה במהלך הסיבוב שלי בכלל לא חשבתי על זה, אבל אני יכולה להגיד בכנות שעובדתי את כל המסע הזה עכשיו, שנה וחצי אחרי. וזה לא תלוי זמן ומקום, זה בתוכי.

אז מה עושים עכשיו?

עשיתי "וי" על בית הספר, על הצבא, על עבודה מועדפת, על עבודה אחרי עבודה מועדפת, על טיול בעולם, על עבודה אחרי טיול בעולם... לאיזה מסגרת חדשה אני אכניס את עצמי עכשיו? האם זה הכרחי? מה, בכוח?

אפשר ללכת ללמוד ולהתחיל את מרדף התואר האקדמי במכללה הכי נחשבת שיש ולגלות באכזבה אחרי 3 שנים כשאתה רק בן 24, שעם המעמד הזה לא תגיע לכלום, כי זה אף פעם לא מספיק. ושלא תחשבו שאני נגד המוסד הזה, להפך. ידע זה כוח. בעיניי ללמוד זה כיף ואפילו חשוב. אבל גם זה לא תלוי זמן ומקום, זה בתוכי. זה לא משהו שיש לו זמן שצריך לעשות אותו. ואם זה מתפרץ וההרגשה היא לקום וללמוד - מה יותר טוב מזה? אני עוד לא שם, אני כרגע פה.

אחרי המון שאלות ותשובות לחלקן, החלטתי לצאת למסע.

את הצפון - הבית, אני עוזבת בתחושה טובה אך גם עצובה מעט. בשבילי זה המקום האמיתי, זה המקום שאני מרגישה בו הכי בטוח ונוח. אבל להיות כל הזמן באותו מקום כי "נוח" בו, גורם לי לשאול - איפה החוויה? איפה האתגר? ועדיין, ללא ספק זה המקום שאני יכולה להגיד שלא משנה לאן אלך, לכאן תהיה לי תמיד פינה חמה מאוד בלב.

אני בוחרת לשנות ולגוון את תרומתי ל"בתוכנו" ולהתחיל לכתוב לכם משם. מתל אביב.

"עיר ללא הפסקה", "עיר האפשרויות הבלתי מוגבלות!"

אני אבדוק את זה, אם אני אצליח למצוא זמן בין משמרת למשמרת בעבודה החדשה (כי הרי חייבים לעבוד המון כדי להתקיים, ככה סיפרו לי...).

אני אבדוק אם זה באמת נכון כל מה שאומרים על העיר הזאת במרחק 3 וחצי שעות נסיעה בקו מספר 845.

ואולי, אולי אני אפילו ממש ממש אתגעגע...

נאור נודל

דברים קורים בכפר...

"דברים קורים בכפר" הוא מדור חדשותי חדש על דברים שקורים פה אצלנו בכפר סאלד. מדי גליון "בתוכנו" נכתוב מספר מילים על מה חדש, אירועים שיתרחשו או התרחשו ובכלל נושאים קצרים שנרצה לעלות על הכתב*. והפעם, משחקיית כפר סאלד, הגינה הקהילתית ויקב בוטיק חדש שנפתח, הכול כאן אצלנו בקיבוץ.

חדש בכפר סאלד - משחקייה לילדים

בתחילת חודש נובמבר נחנכה משחקיית כפר סאלד. המשחקיה הייתה יוזמה של הורים לילדים קטנים המתגוררים בקיבוץ, אשר זיהו את הצורך בפיתרון לילדים לשעות אחר הצהריים בתקופת החורף. לפתיחת המשחקייה קדמו הכנות רבות, ביניהן קבלת מבנה, ארגון המבנה, נקיון ואיסוף הציוד שרובו ככולו נאסף מתרומות של חברי ותושבי כפר-סאלד. מזה שלושה חודשים פועלת המשחקייה פעמיים בשבוע בימי שני וחמישי משעה 17:00 עד 19:00. האחראים על המקום הם ההורים עצמם, אשר עורכים ביניהם תורנויות של פתיחה, סגירה ונקיון המבנה.

למי שיש ילדים קטנים המשחקייה היא עוד דבר טוב שעוזר מאוד לילדים והורים כאחד בעונת החורף הגשומה והקרה. הילדים נפגשים, משחקים במקום מזמין, חמים ונעים. כולם מעורבים בעשייה ובסיום הפעילות כל אחד נותן יד ומסדר אחריו. המשחקייה היא עדות למשהו טוב שקורה בכפר סאלד - יוזמה של הורים מצליחה לתפוס תאוצה, להתרומם ולפעול לרווחת כולנו.

שירלי טוהר שהובילה את תהליך פתיחת המקום מבקשת להודות לכל האנשים שתרמו להרמת המיזם, בין אם בתרומה של צעצועים וריהוט במצב טוב ובין אם בנקיון וקיצוץ המבנה, התקנה ופירוק של ציוד, הכנת שלטים, חשיבה והחלטות משותפות. בכל לקחו חלק משפחות צעירות, משפחות ותיקות ואפילו משפחות שבונות בקיבוץ ועדיין לא גרות כאן, מה שנקרא השקעה לטווח ארוך.

המשחקייה עדיין נבנית ומתפתחת, לכן עדיין זקוקים למשחקים, תנורים, חומרי יצירה ועוד כיד הדמיון. המעוניינים לתרום ציוד מוזמנים ליצור קשר עם שירלי או להניח דברים בכניסה למשחקייה (מבנה הסדנה לשעבר).

הגינה הקהילתית - מפגש חברתי בפינה קסומה בטבע

הגינה הקהילתית בכפר סאלד היא מחלוצות הגינות הקהילתיות שהוקמו בגליל העליון. מי שהובילה את המיזם הייתה כרמית סול, אשר יחד עם אבנר החקלאי הוותיק, חברים ותיקים וחדשים, תושבים וסטודנטים, הקימו מקום קסום ומופלא. השנה נכנסו עדי וליעד להובלת הגינה, יחד עם אבנר. השניים הביאו סגנון שונה לגינה. שניהם אנשי חינוך ויצירה שאוהבים את האדמה ואת גידול הירקות. אם בעבר לכל משפחה הייתה חלקה אותה היו צריכים לעבד, לעשב ולהשקות באופן עצמאי, השנה המודל הוא יותר קהילתי. הערוגות משותפות לכל משתתפי המיזם. עובדים יחד, בכל פעם ערוגה אחרת מקבלת תשומת לב. הופכים יחד את האדמה עם קלשונים, מדשנים מהקומפוסט המקומי שכולנו תורמים לו, גורפים ומערבבים את האדמה ואז שותלים. וכך בכל פעם לאט לאט בכוחות משותפים נבנית לנו גינה מקסימה. בשבועות האחרונים החלה הגינה לתת יבול. כל אחד קוטף מעט ומשאיר לחבריו - קהילתיות במיטבה.

הגינה הקהילתית
בכפר סאלד

הילדים הם גם חלק חשוב בגינה – הם מנכשים עשבים והופכים את האדמה וחשוב מכול, הם מכינים פיתות בטאבון ומגישים תה חם לשאר העובדים. בימי החורף המעט קרירים מדליקים מדורה, שותים תה ומשוחחים. וכשעוצרים לרגע ומרימים מעט את העיניים, נזכרים באיזה מקום קסום ונפלא אנחנו חיים.

הגינה הקהילתית ממוקמת ליד האורווה, היא פתוחה לכולם ומתקיימים בה מפגשים בכל יום רביעי (כשלא יורד גשם) מארבע עד חמש וחצי אחר-הצהריים. כל הכבוד לעובדים החרוצים - לכרמית, אבנר עדי וליעד. ישר כוח!

יקב סיגליל - יקב בוטיק אצלנו בכפר סאלד

בסוף חודש דצמבר ביקב "סיגליל" של משפחת נעים, הממוקם במקלט הנגרייה, התרחש אירוע השקת יין חגיגי ושמח של היין הראשון מבציר 2011. במקום הושק היין שעושה גבי נעים, יין שמורכב מענבי קברנה סוביניון וענבי מרלו שמגיעים ליקב מרמת הגולן ומרמות נפתלי. היקב הוא עסק משפחתי וכולם שותפים לעשייה. במקום הייתה מכירה של שלושה בקבוקי יין בוטיק במאה שקלים. לקראת ט"ו בשבט, באחד מימי השישי היפים, מתוכננת מכירה נוספת במתכונת דומה. הציבור מוזמן. *המעוניינים לפרסם במדור "דברים שקורים בכפר" יכולים לפנות למערכת "בתוכנו".

שבת שלום

ליקטה והביאה לכתב - עינת כרמל גמזו

בחירות... בחירות... בחירות

נתוני תוצאות ההצבעה לכנסת ה - 19 בכפר סאלד

אמת - 151
פה (לפיד) - 51
מרץ - 44
צפ (ציפי) - 19
ז (ארץ חדשה) - 15
מחל - 13
קנ (עלה ירוק) - 9
טב (הבית היהודי) - 4
ו (ערבים) - 3
נץ (עצמה לישראל) - 2
כן (קדימה) - 1
זכ (דור בוני הארץ) - 1

סה"כ מצביעים - 313 שהם 72.6%

שניוים

מאיפה מתחילים? כנראה מההתחלה.
בוקר אחר בוקר התעוררתי למציאות דומה. יש לי הכל! (טפו, טפו, טפו - כמו שאימא שלי אומרת).
בעל תומך, ילדים מקסימים, פרנסה טובה... הכל בסדר.
הכל בסדר? באמת?
יחד עם זאת, הרגשתי חוסר סיפוק יומיומי במקום עבודתי. מי לא מכיר את ההרגשה?
ברגע הזה אני לוקחת דף ועט ומתחילה רשימה:

נגד	בעד
	משכורת
	רכב
	קרן פנסיה
	קרן השתלמות
חוסר סיפוק בעבודה	בונסים רבעוניים
	טלפון נייד
	אש"ל
	הערכה

הפחד לאבד את כל זה בגלל חוסר סיפוק זו הרי מחשבה מטורפת לחלוטין! חסרת אחריות!
אימפולסיבית!
בשבע השנים האחרונות עסקתי בתעמולה רפואית. תחום מרתק מבחינות רבות כל כך.
לעבוד בארגון עולמי, מס' 2 בעולם התרופות, זו חוויה שיווקית, ארגונית ופוליטית,
יקרת ערך עבורי. למדתי המון.
3 ימים לפני שעזבתי עוד הייתי מעורבת בהכנסת החיסון נגד סרטן צוואר הרחם לסל התרופות.

שני שיעורים חשובים שלמדתי הם:

1. הכי חשובה הבריאות! גוף ונפש.
2. להיות מכון מטרה - ולחלום...

לפני שנה וחצי בערך החלטתי ללמוד הדרכת אירובי ועיצוב גוף.
מילדות אני מאזנת (חלקית) את אהבתי לאוכל בפעילות גופנית. במשך שנה נסעתי כל יום שיש לי לרמיאל ללמוד בסטודיו של סוזי. למרות שבמשך השבוע הספקתי להגיע לקריות, לנהריה, לעפולה, לטבריה ולחיפה, במקום לנקות את הבית - בזמני החופשי, נסעתי עוד קצת...
בסיום התעודה פניתי לחימק'ה, מנהל הקהילה, ברעיון.
המטרה: קידום ועידוד הספורט בכפר סאלד.
הצעתי לחימק'ה שאפתח חוג מסובסד בקיבוץ. בחצי השנה הראשונה הכנסות החוג ימומשו בציד כגון: מזרונים, גומיות, משקולות וכו'.
אני ארוויח מכר ניסיון, והקיבוץ ירוויח תרומה לקהילה - ציד ספורט שהושג בזיעה.
הרעיון והחלום הגדול יותר הוא לגייס את המשאבים לשיפוץ מבנה בקיבוץ לטובת סטודיו מסודר אותו נפעיל לצורכי חוגים: בלט, קראטה, יוגה, אירובי, קיקבוקס וכל העולה על רוחכם. בקיצור... אז יש חוג!

במועדון, בד"כ בימי ראשון ורביעי, לפעמים זה משתנה בשל שימושים שונים במועדון. בחודשים האחרונים כבר הספקנו לרכוש מזרונים איכותיים וגומיות. הכל בזכות הזיעה של בנות הקיבוץ.

כל זה היה רק הכנה לקראת השינוי העיקרי. סימנתי ✓ גדול על מטרה מס' 1 ובהסתערות המשכתי לעבר מטרה מס' 2: הוראה. היתה התלבטות... (אולי אחות? חששתי שמא הצבע הלבן יחוויר אותי). נרשמתי, שילמתי, התחלתי ללמוד והופ, תוך חודשיים נולדה לי עבודה חדשה. חלום חדש. התרגשות חדשה, והרבה מוחות צעירים, מבריקים וסקרנים שאני בוחרת כל בוקר להיות חלק מחייהם.

סיפוק.

סיפוק זה קצת כמו אושר. ואושר זה רגעים בחיים. היום אני מוכנה להודות ולומר שאני מרגישה סיפוק חדש מהעבודה. אולי כי זו התחלה חדשה, אולי כי אני עוד לא שחוקה. זה בכלל לא משנה. אני מקווה שזה יהיה מה שאחליט שזה יהיה, ושאמשיך מכאן רק לחלום עוד קדימה. כל המתכון הזה לשינוי לא היה מצליח בלי התמיכה המדהימה של בעלי, של הוריו והוריי, של אחיו, של חברותי היקרות ושל הקהילה שלנו בכפר סאלד שגורמת לי להרגיש בבית.

רק בריאות!!!

קרן נודל

התחדשות

האמת שהפעם לא היה לי על מה לכתוב. אפילו עצותיהם של חברי למערכת לא עזרו. אין לי מוזה. אני נמצאת בסוף סמסטר בלימודים, מה שאומר שרוב שעות היום מה שאני עושה זה בעצם לקרוא ולכתוב. עבודות, מאמרים, בחנים, מבחנים... וזה לא שאני מתלוננת, אני מאוד נהנית ללמוד.

מיום ליום אני מבינה כמה זה כיף פשוט ללמוד דברים חדשים. כמובן שבשביל שזה יהיה כיף צריך ללמוד מה שאוהבים, ולצערי רוב הסטודנטים כיום לומדים מה ש"צריך" ולא מה שמעניין אותם, כי לרוב מ"מעניין" לא עושים כסף וזה מה שקובע היום.

לפני שנתיים התחלתי ללמוד חינוך באורנים. כבר באמצע השנה התחלתי להתלבט לגבי הלימודים שם ובסוף השנה החלטתי סופית לעזוב.

ידעתי מה אני לא רוצה, אבל לא ידעתי מה אני כן רוצה, אז חזרתי הביתה, לקיבוץ. עברה עליי שנה של חיפושים, ניסיתי להבין מה אני רוצה לעשות, ומה ההבדל בין זה לבין מה שהסביבה אומרת שאני צריכה לעשות.

בסופה של השנה, התחלתי ללמוד שוב, אך הפעם בתל-חי לתואר שלכאורה לא קשור לחינוך, ואני מאוד נהנית.

מבחינתי, הדבר הכי חשוב שלמדתי בשנה הזאת הוא שאני רוצה להיות כמה שיותר מאושרת במקום בו אני נמצאת כרגע.

אני לא רוצה לסבול עכשיו, כי בעתיד זה יעזור לי להיות מאושרת... מי יודע מה יקרה בעתיד ואם נגיע אליו בכלל?

לפעמים נדמה שאנו עסוקים במרדף אחרי מה יהיה בעתיד ושוכחים את ההווה. אז נכון שאי אפשר לחיות ללא מחשבה קדימה, אך לדעתי אסור לחיות רק אותה. בטח חלקכם קוראים את זה וחושבים: "איזו תמימה היא, היא עוד צעירה, ללא משפחה וללא מחויבות..." אז נכון שאני די צעירה ואין לי חמישה ילדים על הראש, אבל לאחרונה שמעתי על כמה סיפורים של אנשים שהחליטו לעשות שינוי באמצע החיים.

למשל: בחורה נשואה ואם, שהחליטה באמצע קריירה מבטיחה בחברה גדולה, לעזוב וללכת להיות מורה כי זה מה שהיא באמת רוצה לעשות. זה דבר מדהים בעיניי!

כמובן שלכל אחד חלומות שונים אך מה שאני מנסה להגיד זה ששינויים, לרוב, רק עושים טוב ושחבל לדחות דברים שחשובים לנו. זה לא חייב להיות שינוי גדול, העניין הוא פשוט להחליט ולעשות.

זה יכול להיות משהו קטן, כמו להתחיל לקרוא ספר שכבר מזמן תכננת לקרוא ולא יצא, או לקחת על עצמך את ארגון החג הבא בקיבוץ כי אכפת לך שיהיה פה טוב.

תקופת הבחירות מציפה על פני השטח את כל הסכסוכים, הבעיות, האפליות, השחיתויות ועוד ועוד דברים שליליים שקורים במדינה שלנו.

גיליון זה יתפרסם אחרי הבחירות, שכבר נדע את תוצאותיהן, אך לצערי זה נראה באמת לא ישנה מי ייבחר, רוב הבעיות האלו לא יפתרו.

לכן, אני רואה חשיבות רבה יותר לכך שנעשה לבד שינויים בדברים שמפריעים לנו, ולא נחכה שמישהו אחר יעשה בשבילנו.

בדיוק לפני שנה יצא הגיליון הראשון של "בתוכנו עכשיו", שהוא אחד מהשינויים שקרו בקיבוץ בשנה האחרונה ואני גאה להיות חלק ממנו.

אנו בתחילת שנה אזרחית חדשה וזוהי הזדמנות נהדרת לקבל החלטות חדשות.

מאחלת לכולם שנה טובה ומלאה בשינויים,

עידן שגיא

שיחה עם עמירן שוסטר, רכז הנוי, סמוך לט"ו בשבט

כולנו רואים איך בשנים האחרונות יבשו חלק מהדשאים והאחרים לא תמיד נראים במיטבם, תוצאה של צמצום ההשקיה בשל מחירי המים הגבוהים. נוצר צורך למצוא פתרון, איך בכל זאת יהיה לנו ירוק בעיניים.

הדרך בה אנחנו רוצים להתגבר על כך היא על ידי נטיעה מסיבית של עצי ארץ ישראל בכל השטחים הפתוחים בחצר הקיבוץ. שטחי הדשאים בעיקר. את העצים אין צורך להשקות למעט בשנתיים הראשונות. נטיעת העצים במרחקים נכונים, תאפשר, בחלק מהמקומות, לשמר את הדשא הקיים במשטר מים חסכוני כתוצאה מהצל שייצרו העצים. בכוונתנו, בחודשים הקרובים, להתחיל בנטיעה באזור של גן השעשועים ומבני בתי הילדים סביבו.

העצים, עצי ארץ ישראל, בעיקר אלו שמתאימים לסביבתנו כמו אלון מצוי, אלה ארץ ישראלית, חרוב, כליל החורש, כ-250 עצים, כולם תרומת הקרן הקיימת לישראל. בנוסף, עצי פרי כמו זיתים, תאנים ועוד, אותם מכין ענף הנוי.

בין העצים ניזום הקמת פינות ישיבה, בריכות מים וכו'. בהתאם לתוצאות שנקבל, בכוונתנו להרחיב את הנטיעות לכל שאר השטחים הפתוחים בקיבוץ.

ט"ו בשבט שמח

זאב ועליזה נפרדים מכפר סאלד

ריאיון: עינת כרמל-גמזו

זאב ועליזה גרים בכפר סאלד תקופה ארוכה - זאב חי פה כבר 57 שנים ועליזה 47 שנים. בשנה שעברה סביב חודש מאי וחג השבועות הגעתי אל בית משפחת שהם על מנת לראיין את זאב (חקלאי אמיתי מוותיקי הקיבוץ). השיחה הייתה מרתקת ומעבר לכך שנחשפתי לחייו המעניינים של זאב ובהמשך גם לחייה של רעייתו עליזה, נחשפתי לזוג מקסים, לבבי, נעים הליכות ושיח.

כשפגשתי את עליזה לפני בערך שבועיים בכל-בו המקומי והיא סיפרה לי שהם עוזבים בסוף חודש ינואר את הקיבוץ ועוברים לגור בקיבוץ עין-השופט, מייד הצעתי שאבוא לשוחח איתם. רציתי לשמוע מה מביא אנשים בגיל כה מבוגר, אנשים שרגילים כל-כך לחייהם פה, לארוז את ביתם ולעזוב. ובנוסף חשבתי שזו תהיה הזדמנות טוב עבור עליזה וזאב להגיד מספר מילות פרידה למקום ולאנשים שחיו איתם שנים כה רבות. הם כמובן נענו לאתגר ונפגשנו שוב בביתם לשיחת סיכום ופרידה של חלק חשוב ומשמעותי בחייהם - כפר סאלד.

זאב ועליזה מספרים לי שהמחשבה והבמשך ההחלטה לעזוב את כפר סאלד מלווה אותם תקופה לא קצרה. הילדים שלהם העלו את זה לראשונה לפני 13 שנה. הראשונה הייתה בתם גליה, שאמרה לזאב ועליזה שאם הם רוצים שבעתיד הם, הילדים, יעזרו להם - הם חייבים לבוא לגור לידם. זאב ועליזה דחו את המעבר, אך המחשבה החלה לחלחל ולהדהד בתוכם. כל עוד הם חשו עצמאיים, לא הרגישו צורך אמיתי לעזוב הכול ולעבור. מה שהאיץ את העניין הייתה הנפילה של זאב בדרך לשרותים של הבריכה לפני כשנה, בעקבותיה זאב שבר את רגלו ונחבל קשות בידו.

מרגע זה עליזה וזאב נזקקו לעזרה צמודה. הם אומרים לי בכאב שחלק מהביטחון שלהם כמבוגרים בכפר סאלד אבד כשסגרו את הבית הסיעודי. זאב מספר: "המחשבה לעזוב את כפר סאלד היא לא מהיום, כבר שנים אנחנו חושבים על זה.

אמרנו שאם עוברים, אז לעין-השופט, שזהו קיבוץ מאוד מסודר. קיבוץ שיתופי אמיתי כמו פעם, יש חדר אוכל ויש בית סיעודי. הבת שלנו גליה גרה בעין-השופט, 3 ק"מ משם בקיבוץ דליה גר הבן שלנו גיורא. יש לנו עוד שלושה ילדים - טלילה, פרי ורינת, שגם הם גרים באזור, אך לא בקיבוצים. כולם במרחקים של חצי שעה".

מהשיחה איתם נראה שעליזה וזאב מאוד שלמים עם המעבר, אך הם גם מספרים לי שהתמיכה מהילדים, מהמשפחה ומחברים שחיזקו אותם בדרכם מאוד עזרו להם להגיע להחלטה הזו. הם מספרים שהילדים מאוד מעורבים במעבר משלב מאוד מוקדם ועד למציאת הדירה וארגון החפצים בה לקראת המעבר בסוף חודש ינואר.

מה מחכה לכם בעין השופט?

עליזה: "בעין-השופט מחכה לנו בית קטן מאוד, חצי מהבית שיש לנו פה. אנחנו מנצלים את ההזדמנות להפטר מחלק גדול מכל הדברים שיש לנו. אנחנו נפרדים מהחלק הכי חשוב מהחיים שלנו - הזיכרונות שאספנו לאורך השנים. אני מרגישה שאני סוגרת פרק אחד בחיים והולכת לקראת פרק חדש. אני רואה את התקופה הבאה כעוד משימה לבחור לחיות את החיים הכי טובים עבורנו כמו שאנחנו רוצים. אני נלהבת להתחיל את החיים מחדש עם המשפחה, זה נותן הרגשה טובה וכוח. אנו עוזבים, אך מתקדמים למשהו חדש שאני יכולה לדמיין אבל אני לא יכולה ממש לדעת, מעין התחדשות - נפרדים ממקום ומאנשים ומפנים מקום לקשרים חדשים וחיים חדשים".

זאב ועליזה מספרים לי שתמיד המשפחה הייתה עבורם ראשונה בסדר העדיפויות ולכן טבעי שבגילם הם רוצים להתקרב לילדים ולנכדים.

עליזה: "הכול היה למען המשפחה וגם המעבר עכשיו זה המשך לזה. זה לא מובן מאליו שהילדים רוצים שיבואו לגור לידם".
 זאב: "אני מרגיש שזה טבעי והגיוני. כל החברים שלנו מהקיבוץ ובני משפחה מאוד מפרגנים לנו על המעבר, וזה מאוד חיזק אותנו. בנוסף, כל התנאים עמדו לטובתנו. אם הילדים שלנו היו כאן, בטח לא היינו עוזבים".

כמה מילות פרידה

זאב: "אני מזמין את מי שרוצה לבוא לבקר, אנחנו בטח נבוא לבקר בעיקר לקראת הקיץ".
 עליזה: "אנחנו מאוד עסוקים במעבר, אך אנו מאחלים את הטוב ביותר לחברי כפר סאלד. ואנחנו עוד נתראה."
 אנו רוצים להוסיף שהדור החדש שמגיע לכפר סאלד מכניס הרבה אושר - ההתייחסות, האכפתיות ושמחת החיים. היינו רוצים לראות שזה ימשיך פה בקיבוץ.
 אני שמחה ש'פינה חמה' פועלת וחווה שמוסיפה לשכבה שלנו וזה מתפתח. שלום לכולם ואנחנו עוד נגיע לבקר".

בית כפר סאלד
 אבל על מותו של שמעון פז ז"ל
 ומשתתף בצער המשפחה

בית כפר סאלד
 אבל על מותה של זוזי גרינפלד ז"ל
 ומשתתף בצער המשפחה

בית כפר סאלד
 אבל על מותו של רפא שיפטן ז"ל
 ומשתתף בצער המשפחה

דברי הספד ביום הלוויה של זוזי גרינפלד ז"ל

את הפרידה שלי מאמא, כבר עשיתי במהלך השנים, החודשים והימים האחרונים, היה זה תהליך איטי של שיחות, מבטים ומגעים.

לפני מספר שנים, קראה לי אמא ואמרה: במקום שתבוא אליי פעם אחת בשבוע לשעה ארוכה, בוא אליי מתי שתוכל, כל יום אפילו למספר דקות. וכך עשיתי. במהלך השנים מספר הדקות הפכו לשעה ארוכה.

כך נפרדתי מאמא והיא נפרדה ממני.

כאשר אני בא לדבר על אמא, אני מדבר על עולם שלם של תרבות ושפה, שגדלנו עליה, דינה ואני.

אבל אני לא ממש רוצה להיפרד מכל זה ולכן אספר על שלושה דברים שלמדתי מאמא ואני רוצה שלא יהיו נחלתנו בלבד.

הדבר הראשון הוא, שהאמונה הכי חזקה שקיימת בעולם היא לא בדת, לא האמונה בסודות נסתרים, לא במזלות ולא בגורל. למרות שהיא ואבא יצאו מתוך המקום שהביא את השנאה לשיאים בלתי מושגים, בשביל אמא האמונה הכי חזקה היתה האופטימיות. כי היא התבססה על כך שהאדם בסופו של דבר הוא כמוני כמוך, ואם אני רוצה שיהיה טוב - גם הוא רוצה בכך.

כאשר מלאו לאמא 70 שנה, הכין לה אבא מסיבה וספר שקרא לו "סיפור אופטימי", והוא ידע למה, ולמה דווקא הוא, האדם הסוער, שראה איך הכוס שהוא רצה למלא בהקמת מדינה לעם היהודי, חברה צודקת ותרבות עם ערכים אוניברסליים, במקום להתמלא - מתרוקנת, הוא מצא לצידי את אמא שתמיד חיפשה את המוצא האפשרי, החיובי, המחייך. הוא ידע שהיא הייתה מזלו, מזלו הטוב.

הדבר השני הוא השקט, השקט הנפשי, המילים שלא תמיד נאמרו אם לא היה הכרח שייאמרו, הסגנון הצנוע הרגיש... והוויתור. העוצמה שבוויתור ושל הסתפקות במה שיש - יש עושר משל עצמו.

והדבר השלישי, הוא המשפחה.

דוגמת חייה של אמא ושל שתי אחיותיה, מיכל ולאה, הוא יוצא דופן בעוצמתו. הקשר שלהן ובמיוחד של מיכל ושלמה במשך 96 שנים, למעשה כל שנות חייה של אמא. כאשר גרו האחת ליד השנייה, בדירות צמודות שדלת מחברת ביניהן מבלי שננעלה, דלת מקשרת לכל החיים. הן שוחחו כל יום ביניהן, אם על נושאים ברומי של עולם, ואם על הדברים הכי פרוזאיים של חיי היומיום. סודות רק של אחיות, שיחות על המשפחה, על הבריות, על הספרים שקראו, על הפוליטיקה ועל כל עניין שהוא. נראה לי שמעטים המקרים שתמצאו קשר כל כך עמוק של אחיות. קשר שאין בו ריב, אין קנאה ואין כעס, אלא רק התייעצות, כבוד, נתינה ואהבה.

את אלה ועוד אחרים, אני, ואני חושב שגם דינה לוקחים ומנסים לאמץ אותם כדרכנו, דרכה שלה בדרכנו שלנו.

חיבוק אחרון ופרידה

עוד לא מצאתי את מנוחתי

עוד לא נרגעתי

אבל לא אסתיר ממך

שהיו אלה ימים טובים

גם אם היו בהם ימים של משבר וכאב,

לא אשכח את רגעי הקסם

את הגלים שהלכו ובאו,

את החיבוק הגדול,

את קרני השמש שחדרו מבעד לחלונות בבוקר של אתמול

וזרחו על פניך השלוות

והנציחו את הכתם שהשארתי בליבי

גבי גרינפלד

דברי הספד ביום הלוויה של שמעון פז ז"ל

שמעון פז איננו

שמעל"ה נולד בשנת 1915 בהונגריה ובשנת 1935 עלה לארץ יחד עם גורי בתנועת דרור והגיע לשער הנגב.

בתחילה עבד בפרדסי אזור שער הנגב ובשנת 1936 יצא עם חברים נוספים לעבוד בסדום. שמעל"ה גויס לפלמ"ח ושירת גם כסוהר במשטרה הבריטית בירושלים, ועזר להבריח חברים מבית הסוהר לאחר שנתפסו בקניית נשק. כמו כן עזר להבריח עולים מסוריה ולבנון לארץ בדרכים לא דרכים באזורנו.

שמעל"ה היה איש של עבודת כפיים. עבד בענף הבניין, הנגריה, היה איש אחזקה בתל-חי כ-10 שנים.

בשנת 1982 חזר הביתה והפך לאיש האחזקה של בתי הילדים וגם הקים לו נגריה קטנה שמשם כל הדור הצעיר הכיר אותו כבונה עגלות וצעצועים לכול – האיש שעוזר לכולם. אנחנו זוכרים אותו כאיש ספורטאי, שיחק טניס ודאג לפעילות ספורטיבית לדור השלישי. לגורי ושמעל"ה נולדו 4 בנות: דינה, עליזה, סמדר ונעמי.

נזכור אותו תמיד כאיש חייכן שמוכן לעזור לזולת וכן את האהבה הגדולה שהייתה בינו לבין גורי כשהיה נוסע איתה בקלנועית בשבילי הקיבוץ.

בשנים האחרונות כאשר הזקנה הכבידה עליו עבר לבית סיעודי בתחילה בכפר סאלד ואחר כך עבר לגבעת חיים.

שמעל"ה נפטר בגיל 97, השאיר אחריו משפחה ענפה, נכדים ונינים.

יהי זכרו ברוך.

רפא שיפטן – דברים על הקבר / אבנר שיפטן

רפא נולד לפני 65 שנה בדיוק. אתמול, יום מותו היה יום הולדתו, לפי הלוח העברי ולפי הלוח הלועזי. רפא נולד בתחילת מלחמת השחרור, בזמן המצור על כפר סאלד, כאשר אמא לא יכלה להגיע לבי"ח, וילדה אותו בקיבוץ הנצור. אפשר להגיד שסיפור לידתו הוא סיפור הלידה היחידי ששמענו מאמא.

גדלנו בכפר סאלד, לרגלי הגולן, עם המון טיולים בסביבה. היינו משפחה מטיילת, בעיקר בשבתות, מטפסים על ההר (שעדיין נשלט ע"י הסורים), מסתובבים במעיינות ובנחלים. רפא אהב מאוד מוזיקה, ניגן ביחד עם אמא על כינור, והיה שר הרבה. בשנות הנעורים עסק בהדרכה ונהנה מכך.

רפא התגייס לנח"ל, והשתתף בתור לוחם באחד הקרבות הקשים של מלחמת ששת הימים, הקרב על אום-כתף. בהמשך, לאחר קורס קצינים, היה מפקד מוצב בתעלה במשך כשנתיים בזמן מלחמת ההתשה. היה חשוף לירי צלפים, ופעם קיבל כדור מספר סנטימטרים מהלב, בבית השחי, שחורר את כל בגדיו. היתה אז הנחיה של מפקדיו (יאנוש ומצנע), לירות כל מספר שעות כמה פגזים לצד המצרי, לשמור על "גזרה חמה". רפא הבין שכאשר הוא יורה, אף הצד השני יורה עליו, והפסיק לירות ירי יזום לצד המצרי – ואכן היה במוצב שלו יותר שקט ופחות נפגעים מאשר לאחרים.

במכתביו מהתעלה ששמורים אצל אמא, בכתב ידו היפה, המעוגל והמיוחד כותב:
*"להורים ולאחים ולחמות, כמו אתם יודעים אני כבר במקומי החדש.
מצב הרוח טוב, בעיקר אחרי שראיתי את קרבות האטומים ולחמים
כרדיו את התוצאות הטובות."*

*"כפי ידעתי היתה פה יריקוני והופיעה כפני החברה. אחרי כן יעלה
עם הסף ולוחחנו על הרבה נואמים. מתברר מדבריה שהאנשים בארץ
מאוד מדוכאים ממה שהולך בצורה שלנו, וחבל שההסברה אינה טובה,
כי פה כל החיילים מצב הרוח מרוסס מאוד ולא כפי שהאנשים
מרגישים."* גם אז, בימי מלחמת ההתשה, היה בעל ראייה אופטימית.

לאחר השחרור חזר לקיבוץ, ועבדנו ביחד עם אמא ברפת. בהמשך יצא להדרכה בנוער העובד והלומד בחיפה. מחלון חדרו ברמב"ם, ראו את החוף השקט. במהלך מחלתו סיפר לי, כי זה החוף שאליה היה הולך עם המדריכים והחניכים לפני 40 שנה. רפא הפסיק את ההדרכה כאשר גויס למשך יותר מחצי שנה במלחמת יום הכיפורים, לחם ברמת הגולן ובמובלעת הסורית.

באותם שנים שר הרבה, בלהקה עם דינה גבי, מנו ושלמה, במקהלה ואף לבד. היה מעורב מאוד בנעשה בתרבות של כפר סאלד. (בהלוויה השמענו את רפא שר עם הלהקה את השיר "אל ההרים בנפתלי" שכתבו משה גרינפלד ועדי נחמני).

באמצע שנות השבעים למד בפקולטה לחקלאות ברחובות, ובאותה תקופה הדריך מספר גרעיני נח"ל, איתם שמר על קשר לאורך כל השנים.

בשלושים השנים האחרונות הקים משפחה עם יהודית. העניק המון חום, אהבה וסבלנות לטלי, תום ואור. בשנתיים האחרונות היה כאין סבא לאלון ושירי.

למרות המעבר לשריד, נשאר קשור בנימי נפשו לכפר סאלד. ביקוריו המשפחתיים, היו גם ביקור בביתו הגדול הקודם – קיבוץ כפר סאלד (בשעה שלאחר מותו, כשדיברנו על סידורי ההלוויה, אמרה יהודית שאם היינו שואלים אותו, כנראה שהיה אומר שירצה להיקבר באדמת כפר סאלד). חנן הביא שני שקים מאדמת כפר סאלד, שיהיו למראשותיו.

בשנים האחרונות, כאשר הילדים גדלו, חלק גדול מהקשר בינינו היה סביב הביקורים אצל אמא. אלו היו שעות שהיה לנו זמן להיפגש ולדבר. להעלות זיכרונות, להיזכר באבא, ובשנות הילדות. והיו גם שיחות רבות על מה שקורה, איך ולכן משתנה הקיבוץ, מה קורה במדינה, דברנו על העיסוקים שלנו, על מוזיקה ועוד.

מתוך בריאות שלמה חלה. אינני זוכר אותו חולה אף פעם. היה הולך בחורף עם חולצה קצרה וסנדלים, בימי גשם נעל נעליים. פתאום, בסוף הקיץ הרגיש חולשה, בהליכתו היומית, הרגיש כי קשה לו "לסחוב בעלייה", פה בעלייה לבית הקברות, שהיה במסלול הליכתו. בבדיקת דם מיד גילו שחלה בלוקמיה. למרות הידיעה הקשה היה מאוד אופטימי, החליט להלחם בכל דרך אפשרית. עבר את טיפולי הכימותרפיה בצורה מדהימה, תוכניותיו היו להיות בבית עד יום הולדתו שחל אתמול.

אך גם התאים הסרטניים הצליחו להיות עמידים לטיפולים החזקים ביותר. לפני שבועיים כאשר התבשרנו שכבר אין סיכוי לרפואה, רפא אמר שהוא רוצה עוד טיפול, למרות הסיכוי האפסי. היה אופטימי. היה נחוש, עם כוח להילחם ולחיות. דיבר על תוכניות לעתיד, לא חשב, ולו לרגע שאלו ימיו האחרונים.

ביומיים האחרונים החלו תופעות של קריסת מערכות, התקשה מאוד לנשום, אך היה ערני ודיבר למרות הקושי. בשבת עוד הספקנו לשבת שלושת האחים יחד ולדבר, ואפילו להיות ציניים.

היממה האחרונה הייתה מאמץ גדול מאוד לנשום, מאמץ שהשקיע בו את כל כוחותיו, מאמץ אדיר, מאמץ של אדם נחוש, לוחם. לא חשב לשנייה שמותר לו רגע לנוח. כמעט ולא יכול היה לדבר, אך היה מהנהן עם הראש, אומר מילים בודדות, מבקש מים, מודיע לנו שלא כואב לו, שאינו סובל.

אתמול אחה"צ נכנס רופאו להגיד שלום לפני שהולך הביתה. כשנשאל האם כואב לו עשה תנועת לא עם הראש, אמר עוד מספר מילים, וכשיצא הרופא מחדרו, נשם עוד 2-3 נשימות מאומצות, והחזיר את נשמתו למקורה.

גופו לא עמד עוד במחלה, ולאחר ארבעה וחצי חודשים נדם. אך נשמתו הייתה חזקה כל הזמן, והסתכלה לעתיד טוב.

קשה לנו לקבל את המוות הזה, קשה לראות הפסד של לוחם נחוש, שללא תלונות, נלחם עד רגע חייו האחרון.

לפי ה"גנים" היקיים שלנו היינו צריכים להיות ביחד עוד לפחות 20 שנה, לגדל ביחד דור שלישי.

נוח בשלום אחי, לאורך כל חיי היית לי תומך ואוהב, ומקור לגאווה גדולה.

זוכרים

ברזנו בוכהולץ ז"ל	9.1.1948
זלמן בר סלע ז"ל	2.1.1968
אמא טוני וינר ז"ל	27.1.1971
חיים מאיר ז"ל	5.1.1982
חיים בר ז"ל	23.1.1982
חיים שגב ז"ל	27.1.1982
אמא ג'זלה טירולר ז"ל	11.1.1983
אמא גניה בס ז"ל	11.1.1984
הני גלעד ז"ל	8.1.1992
ישי יציב ז"ל	13.1.1995
רחל לוז ז"ל	17.1.1999
אריה יציב ז"ל	11.1.2003
רלי רוט ז"ל	18.1.2007
צבי גדרון ז"ל	3.1.2010
שמעון פז ז"ל	9.1.2013

יהי זכרם ברוך

 שבת שלום